

Izabela Mellin, M. Wyczółkowski

Zydzrojowy Piecek, gm. Piecki, woj.
olsztyńskie, St. VII, AZP 26-68(?)

Informator Archeologiczny : badania 24, 69

1990

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Materiał zabytkowy pozwala datować odkryte obiekty na czas pomiędzy fazą B_{2b} a początkiem fazy C_{1a} okresu rzymskiego.

Ślady osadnictwa kultury pomorskiej reprezentuje grób symboliczny, składający się z naczynia glinianego przykrytego misą. Kości przepalonych nie stwierdzono.

Materiały z badań znajdują się w MAiE w Łodzi.

Badania będą kontynuowane.

Zydzrojewy Piecęk, gm. Piec-
ki woj. olsztyńskie St. VII
AZP 26-68(?)/—

Muzeum Warmii i Mazur
w Olsztynie

Badania prowadziła mgr Izabella Mellin przy współudziale mgr. M. Wyczółkowskiego (Muzeum Okręgowe w Ciechanowie). Finansowane przez BBiDZ w Olsztynie. Pierwszy sezon badań. Sezonowa osada wysypowa z późnego okresu rzymskiego, ślady osadnictwa z epoki neolitu, z wczesnej epoki żelaza, okresu wczesnego i późnego średniowiecza.

Stanowisko odkryte latem 1989 r., położone jest na małej, bezimiennej wyspie Jeziora Zydrój Wielki, ok. 800 m na południe od północnego brzegu jeziora. Ze względu na częste zmiany poziomu wód (wahania dochodzą do 2 m) wyspa bywa okresowo zalewana, bądź powierzchnia jej znacznie powiększa się. Wypiętrzenie wyspy przy letnim poziomie wód wyniosło 110 cm nad poziom lustra wody, a wymiary 10 m x 30 m.

Badania na wyspie poprzedzone zostały krótkim rekonesansem płetwonurków z UMK w Toruniu, który potwierdził pierwotny zarys wyspy, obecnie częściowo zatopionej.

Dwa wykopy założono w środkowej części wyspy, w miejscu jej największego wypiętrzenia. Przebadano 25 m² powierzchni. Stwierdzono załęganie warstwy kulturowej o miąższości około 40 cm. Materiał występujący w warstwie jest mocno zróżnicowany, są to: pojedyncze fragmenty ceramiki neolitycznej, wczesnożelaznej, z okresu wpływów rzymskich oraz wczesnośredniowiecznej. Ponadto fragment naczynia późnośredniowiecznego oraz ulamki ceramiki nowożytniej. Licznie występowały także duże fragmenty kości zwierzęcych.

Zarejestrowano 4 jamy osadnicze, 3 zaciemnienia oraz 1 ślad po słupie. Tylko jama nr 1 posiadała wyraźny zarys (średnica 80 cm, miąższość 90 cm) oraz zawierała zabytki datowane na podstawie ceramiki na późny okres rzymski. W jamie tej znaleziono nożyk żelazny, liczne duże fragmenty kości zwierzęcych, sporadycznie szczątki rybie, grudki polepy i węgielki drzewne. Bardzo dużo materiału głównie ceramicznego, kości zwierzęce oraz dwa fragmenty żelazne wydobyto z brzegu jeziora, który jest systematycznie wymywany, oraz z zatopionej części wyspy.

Na podstawie dotychczasowych wyników badań można stwierdzić, że wyspa była użytkowana sezonowo od epoki neolitu po okres nowożytny (XVIII-XIX) z największym nasileniem osadnictwa w późnym okresie wpływów rzymskich.

Materiały z badań oraz dokumentacja znajdują się w Muzeum Warmii i Mazur w Olsztynie.

Planowana jest kontynuacja badań.

Żagań, woj. zielonogórskie St. 39 patrz okres halsztacki